

מכתבים אלהות

מעוניינים להתכתב עם ארבע נערות בגיל 16-18, בעלות נטיות אמנותיות — משחק, שירה, מחול וכד' — בעלות חוש הומור מפותח, לא גבוהות ביותר, וכוסר הסתגלות מהיר לחברה.

„במידה וזמננו מאפשר זאת, וזה כידוע מיצרך נדיר בין שחקני תיאטרון, אוהבים אנו לטייל ברחבי הארץ במכוניות פרטיות של שניים מאתנו...“

★ ★ ★

אפרופו — כמו שאומר נתן דונביץ — שחקנים צעירים: משהו בשבילך, גיקי:

„מצאנו העוז לפנות אלייך בשאלה המציקה לנו מאד. אנו שתי בנות משק, ולאחרונה ניתנה לנו החחייה הגדולה למגוש בלהקת הפנטומימה בחסותו של התיאטרון הקאמרי. למרבית אסוננו הוקסמו משניים מאנשי להקה זו. חקי רותינו בנידון העלו כי האחד הוא מארגנה של הלהקה, והשני שמו סמי.“

„מבקשות אנו ממך בכל לשון של בקשה: עזרי לנו רותי להתקשר אתם. האם רותי, לדעתך, תהיה זו השפלה עבורם באם יענו לנו דרך מדורך באינו דרך אפשר להגיע אליהם? באם גילנו עלול לעניין מישהו, הרי שאנחנו בנות 19.“

הן היו כנראה נבוכות ומבולבלות מאד, מסרו רק את שמותיהן: ארוה וחגיית, שכתו לציין את המשק. אילי תזכור אתה.

מה עשיתם להן?

★ ★ ★

אוהבים סיפורים על חפצים? כמו —

צ'ק בנקאי פוגש צ'ק דוארי „ראג“, אומר הוא, „הנה פקיד ממשלתי.“

מגרש בודד חולם: „אה, יום אחד אולי יהיה לי בית קטן משלי.“

ארוחה אחת עצובה: מנעו ממנה את הפרפראות.

בבית ממכר לנשק, מקונן האקדח: „אם אפשר כאן, אבלה את כל חיי בהריגת זמן.“

משורר קטן בוכה כל הזמן. אמו מסבירה: „צומחת לו שיניים.“

מהדק כביסה בודד על חבל מקונן: „אין לי מה ללבוש.“

פלט מים בחופשה באיטליה, מתבונן במגדל הנטי של פיזה: „לא יתכן“, ממלחל הוא, „כנראה שלגמתי יותר מדי קיאנטי.“

פפשערה מבקרת את סרטי השבוע

אני משתגעת אחרי סרטים היסטוריים, ואת? כמו גאוה והשווקה. שמעת ברח שזה סרט על איזה תותח ענקי שסוה בים אנשי הגרילה בספרד ממקום למקום. ששעשרה טון, בחיי, אני חשבתי שזה היה בומן מלחמת האזרחים או איציק אמר לי טפסה זה בומן נאפוליאון כאילו שזה לא היה כמעט באותה תקופה. הוא חושב שהוא יודע הכל. לפעמים הוא באמת מרגיז אותי. לא חשוב, מה שרצייתי להגיד זה שיש שם המון חמיות. פראנק סינאטרה הוא המנהיג שלהם ויש לו עיניים כחולות מעניין תמיד חשבתי שיש לו חומות ולסופיה לורן יש שם עיניים חומות ותמיד חשבתי שיש לה ירוקות. או עד שבא קרי גראנט היא החתיכה שלו והוא לוקח אותה לכל מקום והיא משתפת בקרבות ואלו פוחדת בכלל ומלהיבה את החברה בריקודים משגעים של פלמינגו כשהיא רוקדת או חושבים שהיא לא לובשת חווייה אבל היא כן. אותי אי אפשר לרמות בכלל. אני לא מוצאת שהיא כל כך נהדרת ואני גם לא מבינה מה אוהה גארדנו מצאה פעם בכלל בפראנק סינאטרה הוא כזה קטן ומסכן אבל הוא משחק משכנע מאד. גם קרי גראנט. הוא שם איזה קצין אנגלי שרוצה גם כן את התותח וכל הזמן הוא רב עם פראנקי זה מפני שהוא משתגע אחרי סופיה אבל לה לא נעים כל כך לעזוב לגמרי את פראנקי או היא קצת עם זה וקצת עם זה אבל לקרי היא אומרת שהיא אוהבת אותו. ויש קרבות והתותח מפציץ שם איזו ציר אחת שגורא חשבה לאיוב העיר נופלת, בסוף.

הם למדו סוף סוף לעשות סרט בהוליווד אין שם בכלל הפי אנד כולם מתיים, חוץ מקארי גראנט. אני נורא שונאת הפי אנד כי החיים הם בכלל לא הפי אנד. את חושבת שאני לא חושבת לפעמים על החיים כמה שהם משונים ועצובים והכל? ולא תמיד יש מה שרוצים בחיים? או צריכים להיות פילוסופים.

עשיתי לאמא שלי טובה ואתמול הלכתי אתה לפירושקה. זה יעלה לה כבר בחולצה חדשה. אבל זה סרט די נחמד כזה את יודעת... זה על הונגריה כשהיתה תחת השלטון הגרמני. לא הנאצי. לפני זה. את סטודנט אחד ברא לאיזה כפר לחופש הגדול בדרך הוא מתאהב בחתיכה נורא יפה שלובשת שמלות בדיוק כמו שמדורני עכשיו, כאלה לא על הגוף. כשהוא בא לכפר הוא חושב עליה המון אבל הוא שוכח אותה הכל בעד פירושקה, שהיא הבת של מנהל תחנת הרכבת. הם הולכים המון בשדות ורוקדים בחתונות ורצים על שפת הים והוא מלמד אותה גרמנית והוא חושב שזה סתם ככה, חברות בלי כלום, אבל יש לה המון המון שכל והיא מסדרת אותו ופתאום הוא רואה ביום האחרון שהוא דווקא אוהב אותה על אמת. אז הוא נשבע לה שיחזור. אבל הוא לא חוזר כי כאלה הם החיים. לא יוצא. זה סרט גרמני הבנתי כל מלה ודווקא די הנתיב אבל לא רצייתי שאמא שלי תרגיש אז אומרת לה שאני לא מבינה מה כולם רצים פתאום לסרטים גרמניים ואיפה ה- גאחה הלאומית שלה והייתי חמוצה אליה נורא או היה לה לא נעים והיא שאלה אותי מה אני רוצה לפסח.

מכאן תוכלו ללמוד ש(1070/40) הוא טור דנט בסכניון. בעבר הלא-רחוק, יעניין אותך ודאי לדעת, היה צנתן, ואל תגיד שזה לא אומר כלום. לבעלות הטעם החלוצי, דחקא — הוא היה גם קיבוצניק. הוא מסוגל למצוא עניין בכל הנושאים במה שהוא מכנה רשי מלי השחורה, אך הוא פשוט צנוע מכדי לט עון שהוא בקי בכלום. מה שהוא רואה כ יתרונות לא מבוטלים נוספים: „צינןק בעל חוש הומור שאפשר להתפאר בו ובעל מחשבה עצמאית.“

מה יכולה נערה לדרוש יותר? אם היא מחבבת סטודנ טים מהסכניון, זאת אומרת.

★ ★ ★

גיל ההתבגרות הוא הגיל בו מתחילים הנערים להבחין שהנערות מבחינות בנערים המבחינים בנערות.

★ ★ ★

דיווקא לא

היא דווקא לא כותבת מחוסר חברה. פשוט רצתה להראות

נערת השבוע

יפה, לא? רגע אחד. בת כמה אתם חושבים שהיא? עוד לא מלאו לה שבע-עשרה, אם לא איפפת לכם. שמה מרגלית שליט והיא עובדת בחנות התכשיטים טופו וזו אחת הסיבות שהיא נראית רבות בקטע כסינדרלה. היא יפהפיה והיא יודעת זאת ויש אפילו כמה סיפורים משעשעים על כל מיני אנשים שטי פלים אליה. יש לה דווקא חבר, אבל היא איננה רוצה להינשא עדיין. „אני רוצה חיים נוחים וחסרי זאגה. אין לי כל חשק להתגרש כעבור חצי שנה.“ מסבירה היא בפשטות. „אני צעירה, אני אוהבת לבנות ולהתי לבש. אם נתחתן, לא יהיה לי כל זה.“

מרגלית רצתה מאד להיות דוגמנית, אבל לדבריה אמרו לה בחברת פירסום מסוימת שאם היא רוצה להיות דוגמנית, אז... היא לא רוצה, מאז. „זה קיל קל לי את החשק“, אומרת היא.

בעבודתה בחנות העדיים היא מדגימה את המחורר זות והעגילים על עצמה, עוזרת, בעיקר לגברים ה באים לקנות מתנות, להחליט מה הם רוצים לקנות. היא אוהבת, אומרת היא, את עבודתה. זה נשמע אולי כאילו אני מצטטת מקור אחר, אבל היא נורא אוהבת לקרוא ורומנים על בעיות החיים ואין ש מתגברים עליהן, כמו הרומאנים של ויקי באום. והיא שונאת זקנים שנטפלים אליה, כמו אותו איש שתפס אותה על ידי רחל ואמר לה שהיא מוצאת חן בעיניו והוא רוצה לצאת איתה. אז היא אמרה לו מה פת אום, אז הוא אמר לה שסתם כך הם ילכו להם לסרט ולבית קפה ואולי אפילו לנן יפה, אז היא אמרה שטם זקנים הוא לא ולתת לנן. רק עם צעיר רים. סתם ככה, בשביל להרגיז אותו, כמוכן.

לחברות שלה שגם היא יכולה לכתוב אלי. הן לא האמינו להבל באמת, בדרך זו היה חוסכות לה ולי את הטרות. והאמינו לי, זה היה סותר.

טוב, או (1070/41) היא תלמידת שמינית ביאולוגית בת-לאיב, צבע שערה חום ועיניה ירוקות. היא מתעניינת וכי וכי וכי, חוץ ממה שהיא מכנה מוסיקה כבדה: בטהובן ובראהמס. ואם היא רוצה ממך תמונה, אין זה משום שהיא רוצה לראות אם יש לך דם או לא. היא פשוט אוהבת לאסוף תמונות.

★ ★ ★

מיותרות בהחלט (1070/42) מוצאים את הערותי למיותרות בהחלט. יתכן שהם צודקים, אני, למשל, מוצאת את מכתבם מיותר בהחלט, אך אם אומר להם זאת, כלום יפסיקו, בעקבות זה, לכתוב?

„אנו ארבעה שחקנים צעירים באחד התיאטראות הדיועים,

מוכרחה להביא בפניכם את מכתבה של אורה גרינברג: „מעניינת מאד היתה הרשימה על זיוה רודן (העולם הזה 1064) וכפי שהיא רואה את חייה בצה"ל. לפי דעתי לא היתה זו תקופת אמונים „קשה“ עבורה. ומאחר והיתה שכנתי למחלקה ולביתן בבסיס האימונים — רציתי לדייק בכמה פרטים על אותה תקופה.“

„ראשית, לא היתה תקופת האימונים ארבעה חודשים כמצויין, אלא רק חודש אחד, ולמולנו היה זה חודש השטפונות הגדולים (דצמבר 1951), אשר לא פסחו על המחנה הצבאי בו שהינו. זכרתי שאת מרבית הזמן בילינו בביתן על המיטות, מרכלות כטבע הנשים, סורגות או כותבות מכתבים הביתה. זיוה, לעומת זאת, לא ביטלה את זמנה, ובכל שעת-כוסר הוציאה מהמזודה את מלאי כושרי היופי שלה, וכשכולנו עוקבות אחריה במבטים, היתה מת אפרת, מעגלת ריטיה, מרחיקה שיער מיותר או לובשת את בגדי המחול שלה ומדגימה לנו תנועות ריקוד שונות ומשורנות בבית.“

„האלבומים שלה היו נכס שלנו, ובכל הזדמנות הוציאה אותם והראתה לנו תמונות שונות מכל תקופת ילדותה ובגרותה, ותמיד היתה מלחה את תיאוריה באנחות: „זה גי, הו גי, וזה גימי. אה, גימי“, ועוד ועוד... מורה, עד כמה שאני זוכרת, לא למדנו רובה באותו זמן ועד שהספקנו — תוך כדי הגשמים העזים — ללמוד רימון וסוף, התחלנו להתכונן לנשף הסיום שלנו — שהיה, אגב, מוצלח מאד. וזיוה רקדה בו ריקוד שכדי לבצעו, הוצרכה לנסוע לפחות ארבע פעמים בשבוע הביתה כדי להביא תלבושת.“

... בו בזמן שאף אחת מאתנו לא הורשתה לצאת מהמחנה לשום חופשה, להוציא מכלל זה את נערת השבוע, שתמיד היתה לה איזו הופעה בעיר. בגלל הגשמים העזים, לא אחת חיתרו לנו על ריצות הבוקר ולא יצאו לשום אימוני שדה, ומכאן שלא חיינו על מנות ברזל, לא זחלנו מתחת לגדרות תילה, ומיילא שלא מכר נדקרה.“

„מעניין, שדווקא היא, המציינת שלא נפגשה עם בני המין השני מכיוון שהיו רחוקים מדי, היתה נקראת בקביעות על ידי הרמקול לשער, שם חיכה לה תמיד איזה ידיד, קרוב, מכיר משפחתי או סתם בן-דוד. ולשם הטעם הטוב, אפסיק במקום זה.“

★ ★ ★

בקבוק חלב ושירות צבאי

(1070/38): „לאחר שעברנו את כל שלבי ההתפתחות הגורמלית של נוער במדינתנו הצעירה — בקבוק-חלב, גנון, גן-ילדים, בית-ספר עממי, תנועת נוער, בית-ספר תיכון ועכושו שירות צבאי — ולאחר שנסינו לחיות בכמה וכמה צורות חיים חקובלות בארץ, כמו חברי גרעין מצד אחד ובני טובים מצד שני, הגענו לידי מסקנה כי עלינו לחפש ולמצוא את דרכנו שלנו ככוחותינו אנו ועל סמך נסינות העבר.“

אנו מבנים להשתחרר מדפוסי החיים השגרתיים ולחיות חיים שיש בהם מתן ביטוי למתרחש בנפשנו. גודה על האמת כי הדרך במלוואה עדיין אינה ברורה לנו, אולם החלטתנו חנושה לצעוד בה. כדי להתחיל בדרכנו זו, דרושות לנו שלוש נבונות-לחיה שבחון פועם לב צעיר ותוסס — כמוכן היה רצוני שגם מעלוי יהיה משהו חמים, אבל אין זה הנאי — שלא סתכלנה עלינו כעל מתעתעים אם נציע להן טיול לילה בהרים במקום סרט אוילי, שתאהבנה לשבת ליד מדורה על צוק בודד הצופה אל הים ופשוט — לשתוק, במקום לנענע עכזים במסיבה ולצרות מלוא הגרון: רוק! רוק! רוק!

בנות שתאהבנה לשוטט לא רק במכוניות או וספות, אלא גם ברגליהן הצעירות והחטובות. בנות שהים אינו עבורן במה לתצוגת בגדיהם וחיטובי הגוף, אלא עולם נסתר ומושך, פיוטי ומלא סער כאחד, כפי שהוא באמת. בנות שתדענה להעריך יחסים כנים, חופשיים ולבביים בין אנשים, ואשר הנימוסים המקובלים ב„חברה הטובה“ אינם קורצים להן.

„אלה דרישותינו. אולי הן נראות קצת מוזרות ומהפכניות, אולם כלום לא הגיעה העת להעמיד דרישות אלה? פרטים סכניים: גילנו המשותף 60. מקום מגורינו — חיפה. מב- טיחים לא לאכזב גם בהופעתנו החיצונית.“

★ ★ ★

מבינים?

לא (1070/39) חושבת את עצמה למבוגרת מדי, אלא שפשוט נמאסו לה התינוקות שבכתה. אתם מבינים, נכון? או אמרו לה זאת במכתב. היא מעוניינת בהמון דווקאים, שאחד מהם הוא טיים שיהיה דחקא לא טיפס ודחקא בן 18. היא דחקה תלמידת שמינית ולומדת דחקה מקצועות ריאליים, ויש לה דחקה המון תחביבים.

★ ★ ★

נושאים ברשימה השחורה

יש לו מוח נורא אנאליטי ויש לו חוש ביקורת חריף ודרישות גבוהות, ואף אחת עוד לא עמדה בהן בשלמות. הוא כבר עמד כמעט להטק את המסקנות. אינני יודעת באמת מדוע לא עשה זאת.